

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Konrad Wytrykowski

w sprawie obwinionego - **radcy prawnego S. S.**
po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu 8 czerwca 2021 roku
zażalenia z dnia 3 listopada 2020 roku złożonego przez radcę prawnego S. S. na
zarządzenie Przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych w W. z dnia 30 września 2020 roku w przedmiocie odmowy
przyjęcia kasacji od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych w W. z dnia 10 lipca 2019 r. w sprawie o sygn. akt WO-(...)
oraz zażalenia z dnia 3 listopada 2020 roku złożonego przez radcę prawnego S. S.
na zarządzenie Przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych w W. z dnia 30 września 2020 roku w przedmiocie odmowy
przyjęcia skargi od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych w W. z dnia 10 lipca 2019 r. w sprawie o sygn. akt WO-(...)
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach
prawnych

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenia.

UZASADNIENIE

W dniu 10 lipca 2019 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców
Prawnych w W., wydał w sprawie o sygn. akt WO-(...) orzeczenie, którym uchylił
pkt 1 zaskarżonego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej
Izby Radców Prawnych w [...]. z dnia 10 grudnia 2018 r.
w sprawie o sygn. akt D-(...) i w tym zakresie sprawę przekazał Okręgowemu

Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. do ponownego rozpoznania, a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (k. 202 akt o sygn. D-(...)).

Następnie, orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 10 lipca 2019 roku, zaskarżone zostało kasacją (k. 221-223 akt o sygn. D-(...)), wniesioną przez obwinionego w dniu 12 września 2019 r. (data nadania w urzędzie pocztowym, k. 224 akt o sygn. D-(...)). Kasacja nie została podpisana przez obwinionego.

Kasację pismem z dnia 12 września 2019 r., wniósł również obrońca obwinionego (k.225-227 akt o sygn. D-(...)).

Pismem z dnia 13 września 2019 r. (data nadania w urzędzie pocztowym), obwiniony wniósł skargę od orzeczenia wyższego sądu dyscyplinarnego z dnia 10 lipca 2019 r. w zakresie uchylenia pkt 1 zaskarżonego orzeczenia z dnia 10 grudnia 2018 r. W treści skargi obwiniony zawarł wniosek o przywrócenie terminu do jej wniesienia wskazując na „błąd co do prawa” – przekonanie, że termin jej wniesienia jest terminem przewidzianym do wniesienia skargi kasacyjnej (k. 232-234 akt o sygn. D-(...)). W tej samej przesyłce znajdował się również egzemplarz niepodpisanej przez obwinionego kasacji od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 10 lipca 2019 r. w sprawie o sygn. akt WO-(...) (k. 229-231 akt o sygn. D-(...)).

Zarządzeniami z dnia 2 października 2019 r. przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, odmówił przyjęcia skargi i kasacji obwinionego - obu wniesionych w dniu 13 września 2019 r., jako wniesionych po terminie. Kolejnym wydanym tego samego dnia zarządzeniem przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. wezwał obwinionego do uzupełnienia braku formalnego kasacji, poprzez przesłanie podpisanej kasacji w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pod rygorem odmowy jej przyjęcia (zarządzenie k. 238. 239 i 240 akt o sygn. D-(...)).

Zażaleniem z dnia 5 listopada 2019 r. obwiniony zaskarżył zarządzenie

z dnia 2 października 2019 r. Wniósł o uchylenie zarządzenia i nadanie sprawie biegu. Wskazał, że w treści skargi znajdował się nierozpoznany dotychczas przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. wniosek o przywrócenie terminu do jej wniesienia (k. 246-247).

W wykonaniu zarządzenia wzywającego do usunięcia braków formalnych kasacji, pismem z dnia 5 listopada 2019 r. (data nadania w urzędzie pocztowym k. 252) obwiniony zamiast podpisanej kasacji, złożył odpis podpisanej skargi (k. 249-251).

Zarządzeniem z dnia 28 maja 2020 r. przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. uchylił zarządzenie z dnia 2 października 2019r. o odmowie przyjęcia skargi jako wniesionej po terminie i sprawę skierował na posiedzenie celem rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi (k. 255).

Postanowieniem wydanym w dniu 3 sierpnia 2020 roku Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. odmówił obwinionemu przywrócenia terminu do wniesienia skargi. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że samo przekroczenie terminu nie stanowiło „błędu co do prawa” a świadczyć może jedynie o niedochowaniu przez obwinionego należytej staranności w dbałości o swoje interesy. Podniesiono, że obwiniony nie przedstawił we wniosku żadnych innych okoliczności pozwalających przyjąć, że do niedotrzymania terminu 7 dni na wniesienie skargi doszło z przyczyn od niego niezależnych (k. 260-262).

Następnie, zarządzeniem z dnia 30 września 2020 r. przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. odmówił przyjęcia skargi z dnia 13 września 2019 r. do rozpoznania (k. 268).

Drugim zarządzeniem wydanym w tej samej dacie przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. odmówił przyjęcia kasacji z dnia 12 września 2019 r. do rozpoznania z uwagi na nieuzupełnienie przez obwinionego jej braków formalnych w terminie (k. 269).

W dniu 3 listopada 2020 r. obwiniony złożył dwa zażalenia. Pierwsze dotyczyło zarządzenia przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 30 września 2019 r., którym odmówiono przyjęcia skargi z dnia 13 września 2019 r. W uzasadnieniu zażalenia

obwiniony podał, że stanowisko WSD uniemożliwia mu skuteczne dochodzenie praw i uniemożliwia merytoryczną polemikę z zaskarżonym zarządzeniem. Zdaniem obwinionego zaskarżone zarządzenie w swym uzasadnieniu zawierało jedynie relację wybranych czynności – nie zaś merytoryczne argumenty przemawiające za wydaniem zarządzenia (k. 275).

Drugim zażaleniem obwiniony zaskarżył zarządzenie z dnia 30 września 2020 r., którym przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. odmówił przyjęcia kasacji z dnia 12 września 2019 r. Obwiniony nie uzasadnił swojego zażalenia a jedynie wskazał, że przedkłada odpis skargi kasacyjnej, wnosząc o nadanie jej dalszego biegu (k. 277).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oba zażalenia nie zasługiwały na uwzględnienie. Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. zasadnie odmówił przyjęcia kasacji, której braki formalne nie zostały uzupełnione w terminie. Zasadnie odmówił również przyjęcia skargi z uwagi na złożenie jej po terminie.

Obwiniony w zażaleniu dotyczącym odmowy przyjęcia skargi z dnia 13 września 2019 r. niesłusznie podnosi zarzut niewłaściwego sporządzenia uzasadnienia zarządzenia z dnia 30 września 2019 r. Zarządzenie wraz z uzasadnieniem jest klarowne i zrozumiałe. W sposób jasny wskazuje ono, że wniosek obwinionego o przywrócenie terminu do wniesienia skargi został rozpoznany negatywnie. Tym samym uchybienie terminowi na wniesienie skargi stanowiło przyczynę odmowy przyjęcia skargi z dnia 13 września 2019 r.

Obwiniony jako radca prawny winien był dochować obowiązku zapoznania się z przepisami art. 539a § 1 i art. 539b § 1 k.p.k. w zw. z art. 70⁴ ust. 2 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. dotyczącymi przysługującego mu środka zaskarżenia oraz terminem do jego wniesienia. Obwiniony powołując się na „błąd co do prawa” pragnie ukryć swoje niedbalstwo i winę w lekceważącym podejściu do prowadzenia własnej sprawy. Sąd Najwyższy podziela w tym zakresie argumentację podniesioną przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. w W. w uzasadnieniu postanowienia z dnia

3 sierpnia 2020 roku, którym sąd dyscyplinarny odmówił przywrócenia obwinionemu terminu do wniesienia skargi, tym bardziej że obwiniony nie przedstawił żadnych innych okoliczności pozwalających przyjąć, że do niedotrzymania terminu 7 dni na wniesienie skargi doszło z przyczyn od niego niezależnych.

Odnosząc się do zażalenia na zarządzenie odmawiające przyjęcia kasacji, wskazać jedynie należy, że obwiniony nie podnosi w nim ani jednego zarzutu, mogącego stanowić podstawę dla jego uwzględnienia i uchylenia zaskarżonego zarządzenia. Skarżący poprzestał bowiem na złożeniu pisma zatytułowanego „zażalenie” w którym wnosi o uchYLENIE zarządzenia i dołącza do niego odpis podpisanej kasacji. Nie budzi wątpliwości, że obwiniony nie uzupełnił braku formalnego kasacji w terminie określonym zarządzeniem z dnia 17 października 2019 r., wobec czego przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. zasadnie odmówił przyjęcia do rozpoznania przedmiotowej kasacji.

W niniejszej sprawie przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. słusznie uznał, że zarówno kasacja, jak i skarga obwinionego nie mogą zostać przyjęte do rozpoznania, gdyż skarga wniesiona została po terminie, zaś brak formalny kasacji nie został uzupełniony w określonym terminie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy utrzymał w mocy oba zarządzenia przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 30 września 2020 roku.